

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. София, 24.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 23.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6349** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [населено място], ЕИК[ЕИК], чрез адв. Г. В., със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 2, срещу Комисия за енергийно и водно регулиране, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 1 356 лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на наказателно постановление № НП-337 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР, в съдебното производство по КНАХД № 53 / 2016 г. по описа на Административен съд Габрово, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 10. 06. 2019 г. до окончателното заплащане на сумата, както и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените съображения. Прави изменение на иска по отношение на лихвата. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез представени писмени отговори и в откритото съдебно заседание, счита иска за неоснователен. Твърди, че заплатеното възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното по настоящото дело възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на иска, но иска намаляване на неговия размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление № НП-337 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР, на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [населено място], е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв., на основание разпоредби от Закона за енергетиката.

С решение № 573 от 19. 12. 2015 г., постановено по НАХД № 524 / 2015 г. по описа на Районен съд Габрово, е отменено изцяло издаденото наказателно постановление. С Решение № 73 / 28. 03. 2016 г. по К. № 53 / 2016 г. по описа на Административен съд Габрово, е оставено в сила решението на Районен съд Габрово.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разноски във връзка с обжалването по съдебен ред на НП № НП-337 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР, като се сочи, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото по-горе наказателно постановление пред административен съд, е заплатил на Адвокатско дружество „В., Ж. и Партньори“ адвокатско възнаграждение в размер на по 1 356 лева, с включен ДДС, като тези разноски, следва да му се възстановят от ответника.

От страна на съда служебно е изискано за послужване горепосочените дела на районен и административен съд Г., по които се твърди, че са направени разходи за адвокат при оспорване на издаденото НП.

По делото е приложено пълномощно (л. 57 от приложеното а.н.х.д.), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство по образувани съдебни производства пред съответния съд. С пълномощно (л. 234 от приложеното а.н.х.д.) Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адвокат за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото по-горе а.н.х.д. По делото е проведено едно редовно открито съдебно заседание с участието на адвокат на страната на жалбоподателя и са представени писмени бележки.

По жалба на ДКЕВР срещу решението на районния съд е образувано дело по описа на Административен съд Габрово, по които ищцовото дружество е представлявано от адвокат, който е представил и писмени бележки.

Пред настоящата инстанция е представен договор за правна защита и съдействие /л. 32 от настоящото дело/, по силата на който [фирма] е възложило на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № 337/17.12.2014 г. на Председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ пред втората инстанция, срещу възнаграждение в размер на по 1356 лева, което следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора.

Видно от приетите и неоспорени от ответника писмени доказателства - фактура, кредитен превод и отчет по сметка (стр. 33-35) с предмет правна защита и съдействие по посочения по-горе договор, на стойност 1356 лева с ДДС, е платен по банков път и сумата е постъпила по сметка на адвокатското дружество преди приключване на

съответното дело.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразно Наказателно постановление, което е отменено по силата на влязло в сила съдебно решение.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Комисията за енергийно и водно регулиране, е юридическо лице, на основание чл. 10, ал. 2 от Закона за енергетиката.

Съдът намира, че е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Въз основа на посочените по-горе доказателства, съдът приема за успешно проведено от ищеца главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производството пред административен съд, изготвил е жалба, отговор на касационната жалба, участвал е в няколко съдебни заседания и е представил писмени бележки.

За тази услуга ищецът е направил разходи в размер на по 1356 лева с ДДС, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

Съдът приема, че разходите са направени по време на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумите са платени преди приключване на делата пред административен съд. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването и плащането не са оспорени от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа и касационна инстанция, както и плащане по банков път със заверка на сметката на получателя до приключване на съответното съдебно производство.

Налице е отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение наказателно постановление, издадено при упражняване на административно-властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разходи за адвокатско възнаграждение. Съдът приема, че разходът за адвокатска защита е нормален и присъщ за обезпечаване на успешния изход на спора, и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, при предявени пред административните

съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

Съдът не споделя доводите на ответника, че ищецът е разполагал с достатъчно специалисти - юрисконсулти, които биха могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, поради което ползването на адвокатски услуги не е било необходимо.

На първо място, видно от приетата по делото и неоспорена от ответника справка изх. № Е.-4512/11.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът не е разполагал с юрисконсулти или лица с юридическа правоспособност, назначени по щат (л.53). Същият е ползвал такива, назначени по втори трудов договор, на непълно работно време. Същевременно според справка изх. № Е.-4633/16.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът е имал средно висящи между 200 и 500 дела месечно (л.54).

Наред с това съдът намира, че преценката на ищеца дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите на последното по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на ангажиране на адвокатска защита – служебно известен на настоящия съдебен състав е фактът, че се касае за оспорване на множество наказателни постановления, издадени от председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ срещу ищцовото дружество, които са били предмет на разглеждане в множество районни и административни съдилища в различни населени места в цялата страна. Липсват ангажирани от ответника доказателства ищцовото дружество да е разполагало с наети по трудово правоотношение юрисконсулти с място на работа в съответното населено място или такова, близко до него. Но дори и да бяха налични такива доказателства, настоящият съдебен състав поддържа становището, че е недопустимо съдът да упражнява контрол за целесъобразност на решения на търговско дружество, насочени към защита финансовите интереси на същото. Ето защо, съдът приема, че направеният разход от страна на ищцовото дружество за адвокатска защита е бил необходим /в този см. решение № 3483 / 11.03.19 г., решение № 7873/27.05.19 г. на ВАС/.

Предвид изложеното, съдът приема, че в производството по обжалване на процесното наказателно постановление ищецът е претърпял имуществени вреди, тъй като е заплатил адвокатски възнаграждения, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразния акт - наказателно постановление НП-33/17.12.2014 г. на председателя на ДКЕВР /сега КЕВР/ .

Предвид изложеното главните иски са доказани по основание.

Относно размера на исковите, съдът счита следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за

адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН и НПК не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

По делото се прие, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на по 1356 лева. Същото е определено съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваша на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с нормата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските

възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г.

Договореното адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лв. с включен ДДС е определено съобразно действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора от 20 000 лв.

Макар и платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, съдът намира, че може да го намали, тъй като в касационното производство предмет на оспорване е вече решението на въззивния съд и то от страната за която същото е неблагоприятно (в случая КЕВР), а не издаденото НП, поради което не е налице материален интерес. При това положение е приложима разпоредбата на чл. 18, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. и следва да се присъди възнаграждение в размер на 300 лв. за тази инстанция.

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

За да прецени дали претендираният размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения е справедлив и обоснован, съдът съобрази от една страна, че се касае за множество еднотипни дела (стотици), които предполагат почти идентична предварителна подготовка, свързана с проучване на материали, доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на съответните жалби срещу НП.

От друга страна, взе предвид размера на отделните наложени санкции, както и факта, че всичките са за сходни нарушения. Съдът съобрази и факта, че се касае за множество оспорвания, в различни населени места, но е видно, че по повечето производства се е явявал преупълномощен адвокат. В същото време, в касационното производство е проведено само едно заседание, при което не са направени доказателствени искания, поради което присъждането на 1356 лв. е явно несправедливо и в касационното производство да се присъди сумата от 300 лв.

Предвид изложеното, съдът намира предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, направени в касационното производство за частично основателен, поради което следва да бъде уважен в размер от 300 лв., вместо претендирания 1356 лв. съобразно посоченото по-горе.

Присъденото обезщетение се дължи, ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на процесното НП – 28.03.2016 г., когато е влязло в сила решението на касационната инстанция, до окончателното му изплащане. В съответствие на приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. лихвата е дължима, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява

властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

С протоколно определение от 23. 01. 2020 г., е допуснато изменение на иска, по отношение на лихвата, която се счита вече за предявена от датата на отмяна на издаденото НП – 28. 03. 2016 г.Ето защо съдът предвид акцесорността на това вземане, ще присъди законната лихва от датата на отмяна на незаконосъобразното НП до окончателното плащане на задължението, без да определя неговия размер.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, предвид уважаване на исковата претенция в частичен размер, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, съобразно уважената част от иска. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от ангажирани писмени доказателства, установяващи сторени по делото разноски в общ размер на 421 лева, в т.ч. 25 лева – заплатена държавна такса и 396 лв. на заплатено адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна защита и съдействие във връзка с предявяване на вредите от отмененото наказателно постановление.

Съдът намира възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в това производство за неоснователно, тъй като възнаграждението е определено към минимума съобразно материалния интерес.

В същото време този размер следва да се коригира, съобразно уважената част от иска и доколкото се претендира обезщетение в размер на 1356 лв., но се присъжда такова в размер на 300 лв., разноските от 396 лв., пропорционално на уважената/отхвърлена част от иска са в размер на 87,61 лв., като към тях се прибави заплатената държавна такса в размер на 25 лв.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно по аргумент за противното на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, установяващ дължимост на разноски в полза на ответника единствено в хипотезата на изцяло отхвърляне на иска, какъвто не е процесният случай. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], обезщетение в размер на 300 (триста) лв., представляващо направени разноски във връзка с обжалване на наказателно постановление № НП-337 / 17. 12. 2014 г. издадено от председателя на КЕВР по КНАД № 53 / 2016 г. на Административен съд Габрово, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28. 03. 2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в останалата част до пълния размер от 1356 лв.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране - [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма], [населено място], В. Т. Е, [улица], ЕИК[ЕИК], сумата в

размер на 112,61 лв. (сто и дванадесет лева и шестдесет и една стотинки), представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: